

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

*Αγαπιτά μας Μέλη και Φίλοι του Συλλόγου μας,
Επικοινωνούμε και πάηι μαζί σας.*

*Η μεγάλη μας επιθυμία για συνάντησή μας τον Σεπτέμβριο δεν έγινε
δυνατόν να πραγματοποιηθεί λόγω των συνθηκών που όλοι γνωρίζουμε.*

*Ελπίζουμε και αισιοδοξούμε ότι τον Οκτώβριο θα συναντηθούμε
επιτέλους, πάντα σύμφωνα με τις οδηγίες του Συνδέσμου
Αιγυπτιακών Ελλήνων. (Ήδη γνωρίζουμε ότι για την είσοδο
στο Εντευκτήριο πρέπει να είμαστε όλοι εμβολιασμένοι).*

*Η «Γλαύκα» μας εξακολουθεί να εκδίδεται κανονικά και παρακαλούμε
να στηρίζετε τόσο την έκδοσή της, όσο και τον Σύλλογο.*

*Στέλνουμε θερμούς χαιρετισμούς και ευχόμαστε
καλό φθινόπωρο, ελπίζοντας το «καλό χειμώνα» να το πούμε ζωντανά.*

Η Πρόεδρος και το Δ.Σ. του Συλλόγου

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες μου έδωσαν την ευκαιρία να γυρίσω στα παιδικά μας χρόνια.

Εξήντα χρόνια πριν και βάλε, στη Μανσούρα οι Έλληνες ακόμη γέμιζαν το σχολείο μας στις γιορτές και στις γυμναστικές μας επιδείξεις που γίνονταν πριν το τέλος της σχολικής χρονιάς, στα τέλη Μαΐου.

Εκεί μαζεύομασταν όλοι οι Έλληνες καθώς και η ηγεσία της πόλης, Ελληνι-

του **ΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ**

κή και Αραβική, να θαυμάσουμε τα Ελληνόπουλα του σχολείου μας με αρχηγό τον αξέχαστο γυμναστή μας Ιωάννη Παντελίδη.

Ντυμένοι στα άσπρα όλοι με τα παπούτσια του ΒΑΤΑ (τα περίφημα καουίτς) ήμασταν καμαρωτοί και όλο χαρά, γιατί αυτό μας δήλωνε ότι πλησιάζει και το τέλος της σχολικής χρονιάς. Έτσι από

τον πιο μεγάλο ως τον πιο μικρό, αγόρια και κορίτσια, θα παρελάσουμε μπροστά στο κοινό για να μας χειροκροτήσουν οι παρευρισκόμενοι και να μας καμαρώσουν οι γονείς μας. Και έτσι σιγά – σιγά να αρχίσουν οι γυμναστικές μας επιδείξεις που τις ανακοίνωνε ο αξέχαστος διευθυντής μας Ιωάννης Χιωτίνης.

Η συνέχεια στη σελ. 2

Και άρχιζαν οι μικροί μας (Ολυμπιακοί) Αγώνες με την ορκωμοσία των αθλητών μας.

Οι αγώνες αυτοί δεν είχαν να ζηλέψουν τίποτα από τους πραγματικούς Ολυμπιακούς, γιατί αν σκεφτούμε την ηλικία των αθλητών μας και τις επιδόσεις τους θα βλέπαμε ότι πραγματικά ήταν πολύ αξιόλογοι.

Την περίοδο του 1950 πάνω – κάτω, όταν στο στίβο αγωνίζονταν ο Νίκος ο Τάρμπας, ο Μηνάς ο Παπαφιλήπου, ο Βασίλης ο Κιούρης, ο Κώστας ο Χατζηξηρός, ο Ευάγγελος ο Αλεξάνδρου, ο αδελφός μου ο Γιώργος ο Γεωργιάδης, για τον οποίο θα πούμε δυο λόγια παρακάτω, καθώς και πολλοί άλλοι, να με συγκωρήσουν που δεν θυμάμαι τα ονόματά τους, γιατί τότε ήμουν και εγώ μικρός.

Ψάχνοντας στα ντουλάπια βρήκα ένα κουτί τυλιγμένο, φυλαγμένο, που το είχε κρύψει η μητέρα μας μην χαθούν οι αναμνήσεις του χαμένου της παιδιού. Βρήκα, λοιπόν, στο κουτί αυτό τα μετάλλια του αδελφού μου του Γιώργου που είχε κερδίσει στους σχολικούς αυτούς αγώνες. Άρχισα να τα μετρώ και να τα ξεχωρίζω, ούτε εγώ το πίστευα όταν μέτρησα 36 μετάλλια για

τα χρόνια του γυμνασίου που ασχολήθηκε με τον αθλητισμό.

Ναι ήταν 36 δηλαδή: 9 στο τρέξιμο διαφόρων αποστάσεων, 7 στη **δισκοβολία** απλή και ελεύθερη, 6 στη **σκυταλοδρομία**, 5 σε **άλμα εις μήκος - απλούν** και **τριπλούν**, 3 στη **σφαιροβολία**, 2 στο **μετ' εμποδίων**, και 1 στο **ύψος**. Και τώρα θα μου πείτε λείπουν 3 για να συμπληρωθούν τα 36.

Αυτά τα 3 τα πήρε όταν τελείωσε το σχολείο. Στην Αλεξάνδρεια τότε γίνονταν Παναιγυπτιακοί αγώνες κάθε καλοκαίρι όπου σ' αυτούς λάμβαναν μέρος αθλητές από όλη την Αίγυπτο. Εκεί επήγε μόνος του ο Γιώργος και όχι ως εκπρόσωπος των Ελλήνων της Μανσούρας, όπως ήθελε, γιατί του είπαν οι κοινοτικοί ότι: «Τώρα εσύ δεν είσαι πλέον μαθητής».

Πήγε, λοιπόν, μόνος του και έλαβε μέρος σε 3 αθλήματα, που και στα 3 πήρε μετάλλια - στα 200 μέτρα, στα 400 μέτρα και στη δισκοβολία, που πήρε το χρυσό από έναν Αιγύπτιο που ήταν πρώτος για πολλά χρόνια. Όταν βέβαια, γύρισε, αυτοί που πριν του είχαν γυρίσει την πλάτη, τώρα πανηγύριζαν για την επιτυχία του.

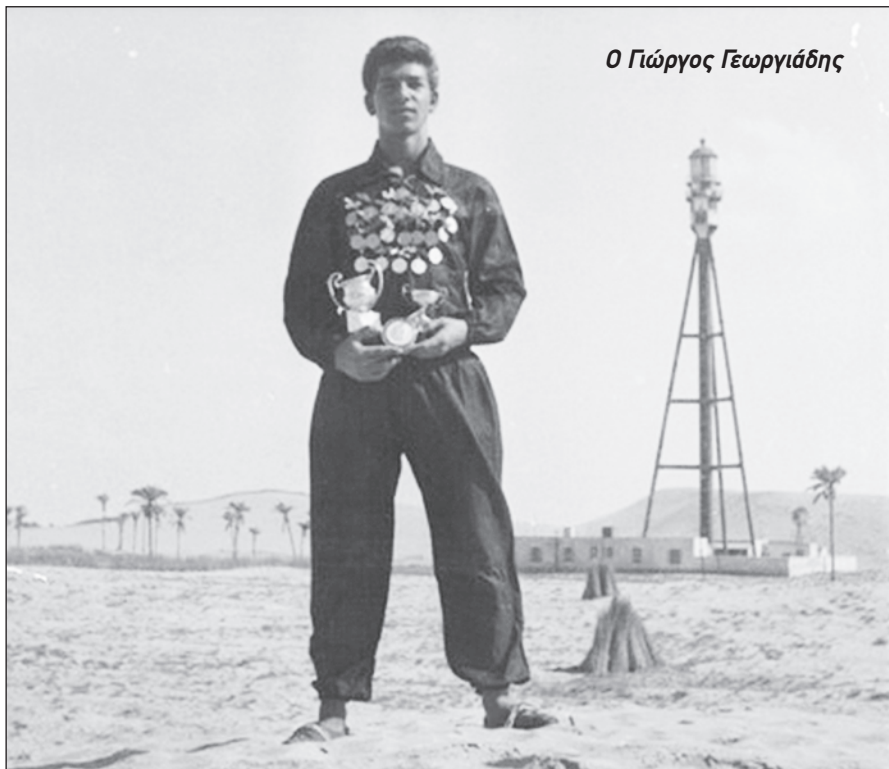
Βρήκα επίσης και τρία κύπελλα, τα

οποία κάθε αθλητής, ως πολυνίκης, αν έπαιρνε από τρία μετάλλια και πάνω, δικαιούταν και ένα κύπελλο ως επιπλέον επιβράβευση.

Και οι επιτυχίες του δεν ήταν μόνον αυτές, γιατί αν στο σχολείο είχαμε αθλήματα κολύμβησης, εκεί θα είχαμε και άλλα μετάλλια. Και αυτό το λέω, γιατί όπως ξέρετε τα καλοκαίρια μας τα περνούσαμε στο Μπαλτίμ, όπου εκεί η θάλασσα ως γνωστό κάνει μύτη στη Μεσόγειο, και συνήθως έχει κύμα, όμως πολλές φορές η τρικυμία είναι πολύ μεγάλη και οι υπεύθυνοι βγάζουν απαγορευτικό με μαύρες σημαίες γιατί ο κίνδυνος πνιγμού είναι μεγάλος.

Σε μια, λοιπόν, από αυτές τις μέρες, ο Γιώργος με άλλον ένα φίλο του θεώρησαν ότι ήταν η ευκαιρία να δείξουν τις ικανότητές τους και στο κολύμπι. Μπήκαν στα βαθιά και άρχισαν να κολυμπούν παράλληλα με την ακτή. Όλοι φωνάζαμε να βγουν έξω, αλλά αυτοί τον χαβά τους. Τότε το μόνο που έμενε ήταν να επιστρατεύσουμε τον ναυαγοσώστη της παραλίας για να τους βγάλει έξω. Αυτός που ήταν και αθλητής κολύμβησης μεγάλων αποστάσεων στο κανάλι (Πορτ-Σάιντ / Σουέζ) η απάντησή του ήταν – δεν είμαι τρελός να πνιγώ εγώ, επειδή αυτοί δεν είναι με τα καλά τους. Αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, τι ικανότητες είχε και στον υγρό στίβο, αν συγκριθεί με τον ναυαγοσώστη που φοβήθηκε να μπει να τους βγάλει έξω. Τους χάσαμε στα μεγάλα κύματα για πολλή ώρα, μέχρι που τους είδαμε να έρχονται από μακριά περπατώντας στην παραλία, θριαμβευτές των άγριων κυμάτων

Θα ήθελα εδώ να διευκρινίσω για τους αθλητές αυτούς του σχολείου μας ότι ήταν, κατά την γνώμη μου, όλοι τους και το τονίζω πολύ αξιόλογοι, γιατί αν προσέξετε γενικά στους αγώνες, ακόμα και στους Ολυμπιακούς δεν είδα αθλητή να αγωνίζεται σε περισσότερα από ένα αγωνίσματα. Άλλος στο ύψος, άλλος στο τρέξιμο, δισκοβολία, σφαιροβολία κ.τ.λ. ανάλογα και με τη σωματική του διάπλαση ο κάθε ένας από αυτούς. Όμως στο σχολείο, οι δικοί μας αθλητές αγωνίζονταν σε πολλά αθλή-

Ο Γιώργος Γεωργιάδης

ματα, και αυτό τους κάνει ακόμη καλύτερους. Αν σκεφτούμε ότι στους μεγάλους αγώνες πίσω από κάθε αθλητή βρίσκεται και ένα τεράστιο όνομα προπονητή, μήπως ξέρει κανείς να μου πει και εμένα ποιους προπονητές είχανε και ποια ιδιαίτερη διατροφή είχανε οι δικοί μας αθλητές για να περιμένουμε και πιο βελτιωμένες επιδόσεις; Να

λέμε ευτυχώς που είχαμε και αυτόν τον καλό άνθρωπο που τους βοηθούσε και τους αγαπούσε όλους σαν παιδιά του, τον αξέχαστο γυμναστή μας Ιωάννη Παντελίδη.

Και έτσι τελείωσε την αθλητική του σταδιοδρομία ο Γιώργος, αφού εκείνη την εποχή έπρεπε να τρέξει για δουλειά, όπως έκανε όποιος τελείωνε το

σχολείο

Και τελειώνοντας, το μόνο που έχω να πω είναι ότι, μετά από αυτήν την πολύ καλή σωματική του υγεία τον πρόδωσε η καρδιά του στην κορυφή της δράσης του.

Στα 42 του ο Γιώργος μάς χαιρέτησε για πάντα αφήνοντας πίσω του ένα κοριτσάκι λίγων μηνών για συνεχιστό του.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ:

www.mansouraglafka.gr

Ο δυναμισμός της ομόνοιας

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

Με αφορμή τον σάλο ο οποίος δημιουργείται γύρω από τον εμβολιασμό κατά του κορωνοϊού, όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά και σε πολλές μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίες υποτίθεται πως είναι πλέον προηγμένες, με φημισμένες ιατρικές σχολές και γενικώς προβεβλημένη τριτοβάθμια εκπαίδευση, έρχονται στον νου μου κάποιες απλές σκέψεις, που με οδηγούν αυτόχρημα στην άποψη πως η νόσηση του μορφωμένου ανθρώπου που αντιτίθεται, του θεωρουμένου Homo sapiens, έχει υποστεί κάποια βλάβη, η οποία ελπίζω να μην είναι ανεπανόρθωτη, για το καλό όλων μας.

Εξίσου αναγκαίο επίσης θεωρώ, ευθύς εξ αρχής, να σας αναφέρω πως έχω γεννηθεί πριν αρκετές δεκαετίες στην Αλεξάνδρεια, Αιγύπτου, έχω φοιτήσει, όπως οι περισσότεροι Έλληνες, σε ελληνικά σχολεία με εκπαιδευτικά προγράμματα τα οποία ελέγχονταν από τις Ελληνικές Κοινότητες που είχαν ιδρυθεί σε όλη την Αίγυπτο και το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων της μάνας Πατρίδας μας, εφοίτησα στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, στη Φιλοσοφική Σχολή, και έκτοτε παρεπιδημώ στην Αθήνα.

Και έρχομαι στο σημείο που με παρακίνησε να γράψω αυτές τις λίγες

γραμμές και να διαδηλώσω ειρηνικά υπέρ του εμβολιασμού και της υποχρεωτικότητάς του. Γνωστά και καταπιεστικά είναι όντως τα μέτρα και οι περιορισμοί, στους οποίους έχουμε όλοι ανεξαιρέτως υποβληθεί την τελευταία διετία και πολύ φοβούμαι ότι αυτοί θα επιμκυνθούν, ποιος ξέρει μέχρι πότε.

Έχουν χαθεί παγκοσμίως εκατομμύρια αθώων ανθρώπων και στην πατρίδα μας μέχρι τώρα έχουν αποβιώσει άνω των 15.000 Ελλήνων. Μια πραγματική συμφορά, μια τεράστια ανθρωποθυσία, η οποία δεν επιδέχεται καμία αμφισβήτηση. Η επιστήμη έχει αποφανθεί πως το μοναδικό αντίδοτο σ' αυτήν τη θεομηνία είναι το «εμβόλιο».

Στην Αίγυπτο, θυμάμαι, όταν είμαστε παιδιά του δημοτικού, αλλά και αργότερα στο Γυμνάσιο, κάθε χρόνο εμβολιαζόμασταν δύο ή τρεις φορές για να αμυνθούμε από κάποιες επιδημίες.

Δεν υπήρχε κανείς ο οποίος θα μπορούσε να διανοηθεί να μην εμβολιαστεί και να εγείρει κάποιες αντιρρήσεις. Ήταν επιστημονική εντολή, στην οποία υπακούσαμε όλοι ανεξαιρέτως. Στο σχολικό πρόγραμμα συμπεριλαμβανόταν επίσης το μάθημα της Υγιεινής, το οποίο εδιδάσκετο υποδειγματικά από τον αείμνηστο ιατρό Αργύρη, ο οποίος ήταν εκτός από ιατρός και τέλειος παιδαγωγός.

Ακόμη και το ιατρείο που υπήρχε υποχρεωτικά σε κάθε σχολείο, με μία εξαιρετική νοσηλεύτρια, λειτουργούσε άψογα. Η συμβολή της νοσηλεύτριας για μας τους μαθητές ήταν κάτι το τετελεσμένο, που εκτελούσαμε χωρίς καμία αντίρρηση. Όλη αυτή η φιλοσοφία της υπακοής, της πειθαρχίας και της απαρέγκλιτης εμπιστοσύνης σ' όλους αυτούς τους θεραπευτές της υγείας ημών των μαθητών, ήταν ομοφώνως δεκτή και σεβαστή. Και δόξα τω Θεώ η υγεία μας πάντοτε ήταν άριστη.

Το ερώτημά μου είναι: Εάν, τηρουμένων των αναλογιών, σ' αυτήν τη μικρή ομοιούσα κοινωνία της διασποράς που αποτελούσαν οι Έλληνες της Αιγύπτου, αντιτιθέμεθα και αντιδρούσαμε, θα δείχναμε κάποιον ιδιαίτερο δυναμισμό και τ' αποτελέσματα θα ήσαν καλύτερα;

«Η ποθύτιμη και ποθύμορφη συμβολή των Αιγυπτιωτών Ελλήνων (όχι μόνο των Φιλικών) στον Αγώνα για την απελευθέρωση της πατρίδας μας από τους Τούρκους»

Ηλέξη επανάσταση σηματοδοτεί την εξέγερση εναντίον μιας εξουσίας ή την απόπειρα μεταβολής του πολιτικού ή κοινωνικού καθεστώτος μιας χώρας. Όταν πρόκειται για επανάσταση ενός λαού και εφόσον έχει το επιθυμητό αποτέλεσμα, σημαίνει γι' αυτόν τον λαό μια νέα αρχή, ένα ξαναγέννημα, αφού θα έχει αποτινάξει το ζυγό της καταπίεσης από δυνάστη, που μπορεί να είναι αλλόφυλος, αλλά μπορεί και να βρίσκεται στα ίδια του τα σπλάχνα.

Το 2021 συμπληρώνονται 200 χρόνια από την επανάσταση του ελληνικού λαού, για αποτίναξη του τούρκικου ζυγού. 200 χρόνια δηλαδή ακριβώς τα μισά από τα 400 που το έθνος έμεινε υπόδουλο στους Τούρκους. 200 χρόνια από μια επανάσταση που κινδύνευσε να μη γίνει ποτέ γιατί δεν ήταν λίγοι αυτοί που για διάφορους λόγους (κάποιοι και για ίδια συμφέροντα) θεωρούσαν πως ο καιρός δεν ήταν ο κατάλληλος, πως η ιδέα δεν είχε ωριμάσει, πως οι δυνάμεις δεν ήταν ακόμη όσο χρειαζόνταν πολλές και έτοιμες.

Δεν είναι ώρα να αναζητήσουμε τους λόγους της διστακτικότητας και της αναβλητικότητας όμως, αν λάβουμε υπ' όψιν όσα παρατίθενται στις ιστορικές πηγές θα δούμε ότι σε όλες αναφέρονται ως αρνητικοί στην έναρξη της επανάστασης, πλούσιοι πρόκριτοι και κοτζαμπάσπδες μαζί με αρκετούς κληρικούς υψηλών βαθμίδων¹. Μία από τις εξαιρέσεις μεταξύ των προκρίτων αποτελούσε η στάση του **Ασημάκη Φωτήλα**, ο οποίος, την ώρα που επικρατούσε μεταξύ των άλλων πανικός, ύψωσε τη φωνή του λέγοντας: «**Ό, τι εδυνήθημεν εκάμαμεν μέχρι τούδε και αρκετά εμακρύναμεν τον καιρόν, αλλά εις το εξής οι Τούρκοι δεν μας πιστεύουν όσον και αν προσπαθήσωμεν να τους γελάσωμεν. Ώστε, όπως έφθασαν τα πράγματα, αυτοί θα μας κόψουν τα κεφάλια μας.**

ΑΓΓΕΛΙΚΗ-ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΛΑΧΑΚΗ-ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η γνώμη μου είναι να πιάσωμεν τα όπλα και ο Θεός ας μας βοηθήσει και ό, τι γίνει ας γίνει».

Ιδιαίτερα θα πρέπει να αναφέρουμε τις αντιρρήσεις, σχετικά με τη χρονική στιγμή έναρξης του Αγώνα, των **Αδαμαντίου Κοραή** και **Ιωάννη Καποδίστρια**. Ο Κοραής, βέβαια, όταν πλέον η εξέγερση ήταν γεγονός, εκτιμώντας τη στάση, τον

Ασημάκης Φωτήλας

πατριωτισμό και την ορμή του αρχηγού **Υψηλάντη** τάσσεται υπέρ του και συμβουλεύει, ότι αφού τα πράγματα πήραν το δρόμο τους και για να υπάρχει θετική έκβαση, χρειάζεται πίστη, δύναμη και ένταση των προσπαθειών με τις υπάρχουσες δυνάμεις κι ας είναι λίγες. Παραδέχεται μάλιστα και τα εξής: «**Εις τούτο μόνον ηπατήθην ότι η κατά του τυράννου επανάστασις, την οποίαν έβητεν ο λογισμός μου περί τα μέσα της παρούσης εκατονταετηρίδος, συνέβη τριάκοντα χρόνους ενωρίτερα**»².

Ο Καποδίστριας απ' την άλλη, εξαρτημένος από τη Ρωσία και μη θέλοντας προς το παρόν να αναμικθεί σε μία υπόθεση και κίνηση που να μην γνωρίζει και συμμετέχει ο Τσάρος, κράτησε

αρνητική αρχικά στάση, λέγοντας ότι δεν είναι ο καιρός για εξέγερση και ότι «το ελληνικόν έθνος έπρεπε να αναμένει τον καιρόν καθ' ον η Ρωσία, ελευθερωμένη από της Ιεράς Συμμαχίας, θα συντελέσει εις την ελευθερίαν του»³.

Δεν ήταν λοιπόν σύμφωνη με την εξέγερση μια μεγάλη μερίδα Ελλήνων. Ήταν όμως η πλειοψηφία των απλών ανθρώπων, των κλεφτών, των αγροτών, των ναυτικών. Κι όλοι αυτοί ήταν που κυρίως σήκωσαν το βάρος του Αγώνα. Ο λαός δεν ταλαντεύονταν. Ήταν αποφασισμένος.

Όπως ο **Ασημάκης Φωτήλας**, που αναφέραμε, υπήρχαν και άλλοι στην τάξη των προεστών που και πολλά χρήματα διέθεσαν για τον Αγώνα και οι ίδιοι συμμετείχαν σ' αυτόν με ενθουσιασμό και πίστη. Ευτυχώς τελικά που δεν πτοήθηκαν οι αποφασισμένοι απ' τους δισταζόντες, γιατί δεν ξέρουμε ποια θα ήταν η εξέλιξη και η μετέπειτα κατάσταση.

Δεν ήταν πολλά τα χρόνια που ετοιμαζόταν ο ξεσηκωμός σαν πράξη. Αντίθετα στην ψυχή των σκλαβωμένων, απ' την πρώτη ώρα της Άλωσης της Κωνσταντινούπολης, σιγόκαιγε η φλόγα και η ελπίδα για την ανάκτηση της λευτεριάς.

Ψυχή της προετοιμασίας του Αγώνα ήταν η **Φιλική Εταιρεία**, μια οργάνωση, η οποία αρχικά ήταν μία ιδέα κάποιων Ελλήνων της διασποράς (**Ξάνθος, Τσακάλωφ, Αναγνωστόπουλος, Σκουφάς**). Αυτοί πήραν απόφαση, μετά από όρκο, να εντάξουν στους κόλπους της μυστικής της ύπαρξης πατριώτες έτοιμοι και αποφασισμένους για Ελευθερία ή θάνατο. Η μύηση γινόταν σε ειδική τελετή και λαμβάνονταν όλες οι προφυλάξεις, να μη γίνει τίποτα γνωστό. Φιλικόι ξεφύτρωναν παντού, ο ένας όρκιζε και μουσέε τον άλλον, εφόσον βέβαια του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη.

Δε θα αναφερθούμε αναλυτικά στα της σύστασης της Εταιρείας ούτε θα απαριθμήσουμε τα μέλη της, αφού υπάρχουν με το σχετικό αντικείμενο εμπειρι-

1. Τ. Σταματόπουλος, «Ο εσωτερικός αγώνας», τόμος Α', σελ. 180

2. Γ. Καμαράδου-Βυζάντιου, «Η αλήθεια για τον Αλέξανδρο Υψηλάντη», Κεφ. Θ', σελ. 73

3. Σπηλιάδου, «Απομνημονεύματα της ελληνικής Επανάστασης»

στατωμένες μελέτες πολλών αξιόλογων ιστορικών, θα σταθούμε όμως στο ότι μέλη της Φιλικής Εταιρίας υπήρχαν και στην Αίγυπτο. Η δράση της είχε φτάσει ως εκεί. Οι Έλληνες που ζούσαν τότε στη Νειλοχώρα (πρώτο τέταρτο 19ου αιώνα) ήταν φυσικά κατά πολύ λιγότεροι απ' αυτούς που βρίσκονταν εκεί στις αρχές του 20^{ου} αιώνα.

Το θέμα αυτού του απλού πονήματος δεν είναι η δράση μόνο των **Φιλικών Αιγυπτιωτών Ελλήνων** αλλά γενικότερα η προσφορά των Αιγυπτιωτών Ελλήνων στον Αγώνα για την απελευθέρωση της πατρίδας μας, όπως αυτή (η προσφορά) αναδεικνύεται μέσα από ιστορικές πηγές, επιστολές και κείμενα.

Όλοι γνωρίζουμε ότι η σχέση των Ελλήνων με την Αίγυπτο ξεκινά τουλάχιστον απ' τα χρόνια των Μινωιτών και Μυκηναίων. Έκτοτε η παρουσία των Ελλήνων στη Νειλοχώρα είναι συνεχής ως τις μέρες μας. Ελληνιστικά χρόνια, Ρωμαϊκά χρόνια, Βυζάντιο, χρόνοι των Αράβων είναι περίοδοι που το ελληνικό στοιχείο έκανε πολύ ή λιγότερο έντονη την παρουσία του εκεί. Ιδιαίτερη δραστηριότητα ανέπτυξαν οι Έλληνες κατά την Γαλλοκρατία, εποχή που χρονικά είναι κοντά στην ώρα του δικού μας ξεσηκωμού. Έτσι στα χρόνια που η Αίγυπτος ήταν υπό γαλλική κατοχή, πολλοί Έλληνες έφτασαν εκεί, προσβλέποντας σε ένα καλύτερο μέλλον αφενός και αφετέρου για να αποφύγουν την τουρκική σκληρή σκλαβιά του τόπου μας. Αξίζει να πούμε ότι και λίγο πριν από αυτή την περίοδο αναφέρεται και κάποιος Έλληνας με το όνομα **Σέρρας** ο οποίος μάλιστα κατείχε και αξιώματα⁴.

Στα χρόνια των Γάλλων οι Έλληνες στην Αίγυπτο ασχολούνταν κυρίως με το εμπόριο αλλά και άλλες επιχειρήσεις. Οι Γάλλοι, όπως αναφέρει ο **Μ. Παλουράκης**, τους θεωρούσαν εξαιρετικά μορφωμένους. Τα κέρδη των Ελλήνων από τις επιχειρήσεις τους ήταν αρκετά μεγάλα και οι Γάλλοι τους φορολογούσαν με το τεράστιο ποσό των 500.000 γροσίων το χρόνο. Παρά την οικονομική και κοινωνική επιφάνεια που απέκτησαν, οι Έλληνες περνούσαν δύσκολα, γιατί οι ντόπιοι φανατισμένοι Μου-

σουλμάνοι τους ταύτιζαν με τους Γάλλους κατακτητές και ας είχαν τα προηγούμενα χρόνια οι Έλληνες προσφέρει πολλά στον Αιγυπτιακό στρατό.

Οι Γάλλοι έδειχναν να διάκεινται ευνοϊκά απέναντί τους, φυσικά ως εκεί που εξυπηρετούνταν τα δικά τους συμφέροντα. Αναφέρεται ότι ο στρατηγός **Κλεμπέρ** ενεθάρρυνε τους Έλληνες εμπόρους, σκορπίζοντας προκληρύξεις στα νησιά του Αιγαίου, στις οποίες τονίζονταν ιδιαίτερα τα προνόμια που έδιναν οι Γάλλοι στην Αίγυπτο, για τους εμπόρους. Ο ίδιος, με μια ακόμη έμπρακτη απόδειξη της συμπάθειάς του, δίνει άδεια να φεύγουν για την Ελλάδα εμπορεύματα από τα λιμάνια Αλεξάνδρειας και Δαμιέττης.

Τα αισθήματα ήταν αμοιβαία γιατί και οι λίγοι τότε Αιγυπτιώτες Έλληνες είδαν με καλό μάτι τη γαλλική κυριαρχία στη χώρα. Μην ξεχνάμε πως δεν είχαν περάσει πολλά χρόνια από τη γαλλική επανάσταση και οι Γάλλοι ήταν ακόμη φορτισμένοι με τον ενθουσιασμό της νίκης τους κατά της τυραννίας των Λουδοβίκων. Αυτό το στοιχείο ήταν που έδωσε πνοή και δύναμη στους Αιγυπτιώτες Έλληνες, ραγιάδες ακόμη, που στα σωθικά τους κρυφόκαιγε ο πόνος για τη λευτεριά της δικής τους πατρίδας. Πίστεψαν ίσως πως στο πρόσωπο του Ναπολέοντα και των Γάλλων θα έβρισκαν εκείνη τη «μεγάλη δύναμη», που θα βοηθούσε και θα στήριζε την εξέγερση των Ελλήνων για τη λευτεριά τους⁵.

Την ίδια ελπίδα και τα ίδια όνειρα για τη βοήθεια που θα ερχόταν από τον **Ναπολέοντα**, είχε κάνει και ο **Νικόλαος Παπάζογλου** ή Παπάογλου, ο οποίος πέρασε πολλά χρόνια της ζωής του στην Αίγυπτο. Αυτό το εξαιρετικά γενναίο παλληκάρι, ο θαλασσόλυκος που τον έτρεμαν όλοι, βρέθηκε να είναι ένας από τους πρώτους Αιγυπτιώτες. Γεννημένος το 1758, στον Τσεσμέ, εξού και η επωνυμία **Τσεσμελής**, ήταν παπαδοπαίδι και γόνος οικογένειας γαιοκτημόνων και караβοκυραίων⁶. Ανήσυχο πνεύμα καθώς ήταν βρέθηκε στην Αίγυπτο ως μέλος του τουρκικού στρατού και στόλου και

συνέβαλε στη νίκη τους κατά των Μαμελούκων, τους αρχηγούς των οποίων οι Τούρκοι έστειλαν στην Κωνσταντινούπολη για εκτέλεση⁷. Ο Παπάζογλου βρήκε τρόπο να τους σώσει και να τους ξαναφέρει στην Αίγυπτο και εκείνοι σε ένδειξη ευγνωμοσύνης τον έκαναν ναύαρχο του δικού τους στόλου και του επέτρεψαν να διατηρεί δικό του πολεμικό σώμα, αποτελούμενο από Έλληνες ναύτες. Αυτοί αρχικά ήταν τριακόσιοι, αλλά λέγεται ότι έφτασαν τους χίλιους και ονομάστηκαν «ελληνική λεγεώνα».

Όταν εκστρατεύσανε οι Γάλλοι του Ναπολέοντα στην Αίγυπτο, ο Παπάζογλου αναμετρήθηκε μαζί τους στα ίσα και πιθανόν να τους νικούσε, αν δεν έφταναν ενισχύσεις από τη Γαλλία. Ο Ναπολέων υπολόγισε πολύ την ανδρεία του Παπάζογλου και αποφάσισε να την εκμεταλλευτεί, προτείνοντάς του να περάσει στο γαλλικό στρατόπεδο, πράγμα που εκείνος δέχτηκε, πιθανώς σκεπτόμενος αυτό που ήδη αναφέραμε, ότι δηλαδή ο Ναπολέων στο μέλλον θα μπορούσε να στηρίξει τον αγώνα των Ελλήνων κατά των Τούρκων. Ο Παπάζογλου μέσα στο γαλλικό στρατό έφθασε στο βαθμό του συνταγματάρχη. Ένας ακόμη Έλληνας, όπως αναφέρει ο **Μανώλης Παλουράκης**, ήταν συνταγματάρχης, συμπολεμιστής του Παπάζογλου, του οποίου είναι γνωστό μόνο το μικρό όνομα Γιάννης.

Οι πιθανότητες να ήταν ο Παπάζογλου Φιλικός είναι μεγάλες, αν κρίνει κανείς απ' τη μεθοδικότητα και σοβαρότητα των κινήσεών του, τη συγκρότηση της προσωπικότητάς του, την ετοιμότητα, με την οποία αντιμετώπιζε τις διάφορες καταστάσεις και την ορμητικότητά του στις πολεμικές επιχειρήσεις. Ακόμη, η διορατικότητά του αλλά και η μουσικότητα που διέκρινε τους χειρισμούς του παραπέμπουν στο ότι έχουμε να κάνουμε με έναν μυημένο και συνειδητοποιημένο Έλληνα Αιγυπτιώτη, που έβλεπε με άλλα μάτια προσδοκίας και αισιοδοξίας το αύριο. Αν δεν είχε φύγει απ' τη ζωή το 1819, ελάχιστα χρόνια δηλαδή πριν την έναρξη του αγώνα, θα είχε προσφέρει τα μέγιστα, ωστόσο με το

4. Μανώλη Παλουράκη, «Η Αίγυπτος των Ελλήνων», σ. 89
5. Δ. Κοκκίνου, «Ιστορία της ελληνικής επανάστασης», τόμ. Β'

6. Εγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος-Larousse-Britannica», τόμ. 48
7. Δ. Κοκκίνου, «Ιστορία της ελληνικής επανάστασης», τόμ. Β'

παράδειγμα της δράσης και της πίστης του στην εξέγερση των Ελλήνων για την απόκτηση της λευτεριάς τους, έβαλε βάσεις και μετέδωσε και με τους πύρινους λόγους του προς τους άνδρες του τον άσβεστο πόθο της ανεξαρτησίας από τους Τούρκους. Ο σπόρος που έριξε βλάστησε γρήγορα και καρποφόρησε όταν με την έναρξη της επανάστασης, πολλοί Έλληνες Αιγυπτιώτες, κάποιιοι απ' τους οποίους ήταν και πρώην συμπολεμιστές του, έσπευσαν να βοηθήσουν την αγωνιζόμενη πατρίδα.

Στην Ελλάδα ωστόσο παρά τους φόβους και τους δισταγμούς ορισμένων προκρίτων και άλλων, το κλίμα άλλαζε συνεχώς και ο λαός τάσσονταν υπέρ της άμεσης έναρξης του αγώνα. Με ενθαρρυντικούς και γεμάτους πίστη στο δίκιο της εξέγερσης λόγους, ο **Παπαφλέσσας** και πολλοί άλλοι ξεσήκωναν τους ραγιάδες διατρέχοντας την

Πελοπόννησο και τη Ρούμελη απ' άκρη σ' άκρη⁸.

Οι Τούρκοι βλέποντας την κινητικότητα των Ρωμιών καλούν τους προκρίτους σε σύσκεψη, στην Τρίπολη και αυτοί φοβισμένοι, αναζητούν λύση δια της φυγής⁹, πλην του **Ασημάκη Φωτήλα**, που αν και ήταν αρκετά ηλικιωμένος, δηλώνει, όπως είδαμε, πως πρέπει να πάρουν τα όπλα και ο Θεός θα τους βοηθήσει¹⁰. Μαζί του συμφώνησαν και λίγοι ακόμη πρόκριτοι, πεισμένοι κι αυτοί από την αποφασιστικότητα του λαού. Αντίθετα, ο **Παλαιών Πατρών Γερμανός** γράφει, σε προσωπικό του κείμενο, ότι η απόφαση ήταν να περιμένουν να πάρουν τα όπλα πρώτα οι Τούρκοι¹¹.

Όπως αναφέρθηκε, ευτυχώς για το έθνος η διστακτικότητα κι ο φόβος των «εκλεκτών εκπροσώπων» δε στάθηκαν ικανά να αναχαιτίσουν τον ενθου-

σιασμό του λαού, όπως λέει ο Φίνλεϋ. Αυτός ο ενθουσιασμός, έδωσε τη δύναμη που έκανε τους ραγιάδες να απηφούν και αυτήν ακόμη την παρουσία των Τούρκων και να μετατρέψουν το Μωριά σε ένα μεγάλο ετοιμοπόλεμο στρατόπεδο.

Τώρα αποδεικνύεται πόσο πολύτιμο ήταν το έργο της Φιλικής Εταιρείας. Οι μυημένοι έχουν πολλαπλασιαστεί και οι προετοιμασίες ολοένα επιταχύνονται.

Οφείλουμε όμως εδώ να επισημάνουμε ότι οι πολλές και ίσως ως ένα βαθμό ανεξέλεγκτες μυσίες είχαν και μία αρνητική συνέπεια γιατί, όπως θα δούμε παρακάτω, παρεισέφεραν στην οργάνωση άνθρωποι που δεν τίμησαν την ιδιότητα του Φιλικού. Στη συντριπτική τους όμως πλειοψηφία τα μέλη της Εταιρείας ήταν πατριώτες αποφασισμένοι για λευτεριά ή θάνατο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

8. Τ. Σταματόπουλου, «Ο εσωτερικός αγώνας», σ. 179
9. Οικονόμου, ΙΕΠ 77

10. Φωτάκου, Απομνημονεύματα της ελληνικής επανάστασης, κεφ. Α, σελ.62-64

11. Τα. Σταματόπουλου, «Ο εσωτερικός αγώνας», τόμ. 1, σελ. 181

Αναμνήσεις από τα νεανιά χρόνια μας στην ευλογημένη ΑΙΓΥΠΤΟ

Στα χρόνια της ανέμελης νιότης μας, που χρονικά συμπίπτουν με τη λήξη του «Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ» και κράτησε μέχρι τις αρχές της 10ετίας του '60, οργανώναμε κάθε Σαββατοκύριακο, εναλλάξ στα σπίτια μας στην IBRAHIMIEH, το CAMP CESAR ή την MAZARITA, της αξέχαστης ελληνικής ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, χορευτικά «PARTY» με μουσική από «PICK UP» ή/και συνοδεία κιθάρας, του «γλεντζέ» δεξιότηχνη φίλου μας Τόλη ΚΑΛΙΑΤΑ – καλή του ώρα, όπου κι αν βρίσκεται – που το φόρτε του ήταν τα ιταλικά τραγούδια της εποχής, όπως: Luna Rossa, Rosita, Anema Quore, Comparchita, Paraveri, Gigi l' Amoruso, La casa d' Irene, Rumba Negra, και άλλα πολλά, όπως και τα διαχρονικά ελληνικά των: Ατίκι, Χατζηδάκη, Θεοδωράκη, Ριτσιάρδη, Ξαρχάκου, Κοφινιώτη, Μητσάκη, Γούναρη, Χιώτη, Πλέσσα, Σπανού, Τόκα, Πάριου, Βαμβακάρη, Γιατρά και άλλων, όπως τα γνωστά: *Της μιας δραχμής τα γιασεμιά, Γιατί πιο πριν να μη σ' είχα γνωρίσει, Εγώ θα σ' αγαπώ και μη σε νοιάζει, Να το πάρεις το*

Ό,τι θυμάται ο **ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΦΕΤΣΙΟΣ**

κορίτσι, Λόντρα-Παρίσι-Νιου Γιορκ, Όμορφη Αθήνα, Φέρτε μου ένα μαντολίνο, Δυο πράσινα μάτια, Μάτια γαλανά, Νάταν τα νιάτα δυο φορές, Ένας φίλος ήρθε απόψε απ' τα παλιά, Ήρθες σαν την άνοιξη, Κλαις..., Λίγα λουλούδια αν θέλεις στείλε μου, Χωρισμένοι κι αν ζούμε, Μαργαρίτα-Μαργαρώ, Μπέμπα, πόσο έχεις μεγαλώσει, Φραγκοσυριανή, Το τραμ το τελευταίο, Ο μήνας έχει εννιά, Βρε πώς μπατιρίσαμε, Θα σε πάρω να φύγουμε, Λίγες καρδιές αγαπούνε, Ποιος σε πήρε και μούφυγες, Περασμένες μου αγάπες, Ηλιοβασιλέματα, Της γυναίκας η καρδιά, Ο αετός πεθαίνει στον αέρα και άλλα πολλά που μου διαφεύγουν!

Για ν' ανάψει το γλέντι, δροσίζαμε το λαρύγγι μας με κάνα ποτηράκι «ΤΑΦΙΑ» (εδώ το λένε «COGNAC», λες και μας ήρθε απ' την ομώνυμη πόλη της ΓΑΛΛΙΑΣ), ή «BRANDY», Κυπριακό Κοκκινέλι και «ZIBIB ΖΩΤΤΟΣ», συνοδευόμενα από αναψυκτικά, όπως «COCA-COLA», «SEVEN-UP», «ORANGO», «SPATHIS» κ.λπ.

Τα καλοκαίρια, στο ιστορικό ΑΜΠΟΥΚΙΡ, ξενυχτούσαμε διασκεδάζοντας, με τα ίδια τραγούδια, στο γραφικό καφεεντάκι του Κώστα ΞΕΡΟΚΟΛΗ (παρτσούκλι), παρέα με τις Καίρινες παραθερίστριες, την ψυχαγωγία των οποίων είχαμε αναλάβει... Μια δυο φορές την εβδομάδα, οργανώναμε «PARTY» σε κήπο, πολύ κοντά στην εκκλησία των Αγίων ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ, που μας προστάτευαν πάντοτε. Εκεί γίνονταν το «σώσε»... Χορεύαμε τραγουδώντας, με υποτυπώδη φωτισμό όταν δεν είχε πανσέληνο, με μια λάμπα πετρελαίου, της οποίας μουτζουρώναμε το γυαλί, έτσι ώστε να μην μπορούν να παρακολουθήσουν τις επιδόσεις των κοριτσιών τους, οι Γονείς, που ήταν προσκεκλημένοι στο ξεφάντωμα...

Ενδεικτικά, θυμάμαι τις πρωταγωνίστριες: Βέττα Κρητικού και τις αδελφές της, Αφροδίτη Καμπούρη και αδελφές, τις ξαδέλφες Καραλή, την Κυβέλη, Θεώνη, Καίτη, μια βλαμμένη απ' την Ηλιούπολη, μια χαμπλοβλεπούσα από Τάντα και άλλες «βεντέτες»... Περασμένα μεγαλεία, που δεν ξεχνιούνται, όσα χρόνια κι αν περάσουν. Νάταν τα νιάτα δυο φορές...

Η Κιβωτός μου (Μανσούρα-Αίγυπτος)

ΜΕΡΟΣ Ζ'

Μυθιστόρημα της Καλλιόπης Ι. Νακοπούλου, εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1982

Από στόμα σε στόμα το νέο διαδόθηκε:
- Τα μάθατε; Αγόρασαν μηχανήμα. Θα 'χομε σχολικό κινηματογράφο.

Διαμορφώθηκε η μεγάλη αίθουσα. Κρεμάστηκε η οθόνη. Ο πρώτος σχολικός κινηματογράφος.

- Έχομε το προβάδισμα από το Κάιρο και την Αλεξάνδρεια!... έλεγαν καμαρώνοντας.

Ο Διευθυντής χαρούμενος πηγαινοερχόταν. Έλαμπε το πρόσωπό του:

- Γελούν και τα μουστάκια του, σχολιάζαν οι γύρω.

Όλη η πορεία των σχολείων κατά την τριανταπεντάχρονη υπηρεσία του καθρεφτιζόταν σ' αυτή τη μορφή. Χαρούμενος για τις ευτυχισμένες ώρες, συννεφιασμένος σε κάθε δυσκολία και αναποδιά.

- Τώρα θα δείτε τον «μπάρμπα» και μηχανικό. Πηγαίνετε να τον καμαρώσετε, είπε γελώντας ένας φιλόλογος. Σκυμμένος στη μηχανή προβολής μαθαίνει το χειρισμό.

- Χτες τον καμάρωνα, βρε παιδιά, συμπλήρωσε ο φυσικός, με πόση σιγουριά κρατούσε το βολάν του σχολικού μας, λες κι ήταν χρόνια οδηγός.

Δεν ξάφνιαζε πια κανένα να βλέπει το διευθυντή να μεταφέρει τα παιδιά στα σπίτια τους το βράδυ, όταν έλειπε ο οδηγός:

- Μόνο στο διευθυντή έχω εμπιστοσύνη, να οδηγάει τ' αμάξι, έλεγε ο κυρ Αντώνης, χρόνια οδηγός του σχολικού. Μια φυσιογνωμία κι ο κυρ Αντώνης που έχει πάρει σεβαστή θέση στην ιστορία αυτών των σχολείων.

* * * * *

Η πρεμιέρα του σχολικού κινηματογράφου, ήταν κι αυτή ένα γεγονός. Γεμάτη η απέραντη αίθουσα των εορτών. Αντίστροφη η ιεραρχία. Στις πρώτες καρέκλες τα παιδιά. Πίσω οι καλεσμένοι. Μ' ένα ατέλειωτο «Αααα!...» υποδέχτηκαν τα κινούμενα σχέδια.

Άδειαζε, λέει, το μελανοδοχείο κι από το μελάνι σχηματιζόταν ο Μίκυ Μάους. Συνέχιζε έπειτα το εκπαιδευτικό φιλμ και, για κατακλείδα, η κωμωδία ή το δράμα.

Κάθε Κυριακή απόγευμα, το ίδιο πρόγραμμα δινόταν για την παροικία με είσοδο υπέρ του σχολικού κινηματογράφου.

Όταν η ταινία είχε καμιά τολμηρή σκηνή – δηλαδή κανένα φιλί – ο Διευθυντής, που είχε ξαναδεί το έργο, έβαζε το χέρι του μπρος στο φακό, αφηφώντας τ' αγανακτισμένα ου, ου, ου, ου, των μαθητών. Ποτέ δεν αφαιρέθηκε να του ξεφύγει και καμιά ερωτική σκηνούλα, που θα συνόδευε τους έφηβους στα όνειρά τους.

Δυο φορές την εβδομάδα, από τη μία ως τις δύο μ.μ., οι εκπαιδευτικές ταινίες. Μεγάλη η βοήθεια:

- Άριστα τα αποτελέσματα. άκοπα εμπεδώνονται οι γνώσεις, βεβαίωναν οι εκπαιδευτικοί στις συνεδριάσεις.

Κι ο Διευθυντής με την ικανοποίηση ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του, δεν βαριόταν να επαναλαμβάνει:

- Κι όταν θυμάμαι την αντίδραση που βρήκα από τον γενικό επιθεωρητή, το μακαρίτη τον Παλαιολόγο, όταν για πρώτη φορά παρακολούθησε την προβολή!... Τόσο εντυπωσιάστηκε, που μούπε στο τέλος:

- Χιωτίνη, βγάλτον τον κινηματογράφο από δω μέσα, πριν σε βγάλει αυτός!

* * * * *

Αξέχαστες οι συνεδριάσεις. Εκτός από τις έκτακτες ήταν κι εκείνες κάθε μήνα για τους ελέγχους: «Ελεγχος προόδου και διαγωγής» έγραφε. Και η πρόοδος και η διαγωγή παρακολουθούνταν άγρυπνα. Ο ίδιος ο Διευθυντής περνούσε τους βαθμούς.

Ενημερωνόταν για κάθε παιδί. Όλοι παρόντες οι διδάσκοντες και οι ξένοι, Αραβικών, Γαλλικών, Αγγλικών, δακτυλογραφίας, στενογραφίας.

- Πώς τα προφταίνουν αυτά τα παιδιά

και σε τέτοιο βαθμό τελειότητας, αναρωτιόνταν όσοι είχαν σχέση με τα σχολικά και την παιδεία.

- Και να λάβετε υπόψη, συμπλήρωναν οι καθηγητές, πως φτάνουν στις επτά το βράδυ στα σπίτια τους αυτά α παιδιά αφού το μάθημα της γυμναστικής δίνεται 5.30-6.30 για τα κορίτσια.

- Χωρίς να λογαριάζετε και τις πρόβες κάθε λίγο και λιγάκι για τα τραγούδια και τις θεατρικές παραστάσεις, που φεύγομε 9 και 10 πολλές φορές.

Αυτά έλεγε η δασκαλίτσα όταν έβρισκε ευκαιρία να πει τον πόνο της...

Της είχαν αναθέσει και τη θεατρική κίνηση. Να παρακολουθεί τα έργα που ανέβαζε η μαθητική κοινότητα «Ο Φοίνις». Να διδάσκει και τα άλλα των σχολικών γιορτών.

- Σ' αυτό δεσπονίς δε θα φέρετε αντίρρηση, της είπε με πονηρό χαμόγελο ο Διευθυντής, αφού έτσι θα ασκείσθε και στο μεγάλο πάθος σας που είναι το θέατρο!...

Τα 'θελε και τάπαθε!...

Σε μια συγκέντρωση συναδέλφων όλοι διηγόντουσαν τις μαθητικές τους αναμνήσεις. Τόλμησε κι αυτή να διηγηθεί και με καμάρι βέβαια, πως όταν ήταν στη Δεύτερη τάξη της Αστικής, είχε απαγγείλει την «Κόρη της Ρούμελης». Προσκαλεσμένη στη γιορτή και η Μαρίκα Κοτοπούλη:

- Ξαφνικά, εκεί που ήμουν στα παρασκήνια με τις άλλες μαθήτριες, έρχονται και μου λένε: «Σε θέλει η κυρία Γιαννοπούλου». Κόπηκαν τα γονατά μου. Τι είχα κάνει και με ζητούσε η διευθύντρια; Στο γραφείο βλέπω τη Μαρίκα Κοτοπούλη να μου χαμογελά και συνεχίζοντας τη συζήτηση που είχαν, να λέει: «Η μικρή έχει ταλέντο τραγωδού. Έχει ένα τέμπρο φωνής σπουδαίο. Αναλαμβάνω να τη σπουδάσω!...» Τι να σας πω. Από τότε κρεμάστηκε παράσημο στην ψυχή μου και το φέρνω και το κουβαλώ δέκα ολάκερα χρόνια!

1 φωτογραφία 1000 λέξεις

Διακρίνονται από αριστερά από πάνω ένα γκαρσόνι και δίπλα του ο Γιάννης ο Δέτσικας, πιο κάτω από αριστερά η Λούλα Γεωργιάδου, η Ρίτα Βαρτάν, ο Μιχάλης Γεωργιάδης, ο Γεώργιος Γεωργιάδης, η Λιλή Δέτσικα. Κάτω ο Όμαρ Σαρίφ, η κόρη της Φάτεν Χαμάμα, η Νάντια, η Φάτεν Χαμάμα, η Ζηνοβία Μιχαηλίδου ένας φίλος, η Μαρία Γεωργιάδου, κάτω ο Κώστας Γεωργιάδης και η Ντόρα Βαρτάν.

Η φωτογραφία αυτή τραβήχθηκε τον Αύγουστο του 1955 στο καζίνο ξενοδοχείο Πολυντόρ στο Μπαλίμ, όταν ήρθαν ο Όμαρ Σαρίφ με την Φάτεν Χαμάμα για ταξίδι του μέλιτος μετά τον γάμο τους.

ΔΙΠΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ! ΠΟΛΛΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ!

Η εγγονή της Σταυρούλας Κουτσογιάννη, **Λιάλιου Ουρανία**, εισήχθη στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας στο τμήμα Βιοχημείας και Βιοτεχνολογίας.

Η εγγονή της Δανάης Κουτσογιάννη, **Κωνσταντίνα Χουλιάρα**, εισήχθη στην Ιατρική Αθηνών.

ΠΕΝΘΟΣ

Βαθεία είναι η λύπη μας για την απώλεια της Στέλλας Κυδωνάκη Καπαμίδου που απεβίωσε στις 28/7/21.

Εκφράζουμε τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στην οικογένειά της. Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη της 50 ευρώ στην Πρόνοια.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ
panapek@gmail.com

Η γλαύκα
των αποφοίτων

ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΤΟΥΣ.
Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΓΛΑΥΚΑΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Ευχαριστούμε!

Ο Σύλλογός μας ευχαριστεί θερμά τον κ. **Στέλιο Γκιάττη** για την έμπρακτη υποστήριξή του, στην αποστολή της «Γλαύκας» εν μέσω πανδημίας.

Κάνουμε έκκληση
στα μέλη μας να ενισχύσουν
το σύλλογο με τις συνδρομές τους.

Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
Ε.Τ.Ε. 169/772259-17
IBAN
GR460110169000016977225917

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη (Πρόεδρος-Ταμία)
τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλίκα Νικολοπούλου
(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)
τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζόνυ Χριστοφίδης (Βοηθός Ταμία)
κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου (Σύμβουλος)
κιν.: 6973982282

Καίτη Αστρά (Σύμβουλος)
τηλ.: 210 6849957 κιν.: 6979 757001